

РЕШЕНИЕ

№ 476

гр. Благоевград, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети септември
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас И.ов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20211200500586 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на депозирана пред Окръжен съд Благоевград, въззивна жалба от
ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., на адрес: Община Н., к.к.“С.б.“ ПК * кв. „Ч.“, ж.к. Л., бл. *,
представлявана от В.П.Т., Председател на ЕС, чрез пълномощника адв. Т.П., БАК, насочена
срещу Решение № 93526/19.04.2021г., постановено по гр.д. № 592/2020г. по описа на РС
Благоевград, с което са отхвърлени изцяло като неоснователни предявените осъдителни
искове за сумата от 1 275,00евро, включваща: 370,00 евро, представляваща главница за
2017г. и законна лихва върху главницата за 2017г., считано от 02.09.2017г. до момента на
завеждане на исковата молба – 12.03.2020г.- 94,86 евро; за сумата 370,00 евро,
представляваща главница за 2018г. и законна лихва върху главницата за 2018г., считано от
02.09.2018г. до момента на завеждане на исковата молба – 12.03.2020г. – 60,00 евро и 370,00
евро, представляваща главница за 2019г. и законна лихва върху главницата, считано от
01.09.2019г. до момента на завеждане на исковата молба-12.03.2020г.– 19,84 евро.

Във въззивната жалба се релевират доводи за неправилност и небоснованост на решението
на първоинстанционния съд от събраните доказателства, като се иска от въззивния съд като
краен резултат- отмяната на обжалваното Решение № 93526/19.04.2021г., постановено по
гр.д. № 592/2020г. по описа на РС Благоевград и постановяване на ново, с което
предявените искове да бъдат уважени изцяло като доказани и основателни.

Оспорват се изводите на първоинстанционния съд, който за да отхвърли предявените иски като неоснователни е счел, че решенията на ОС на ЕС, обективирани в Протокол № 3/17.07.2017г. и Протокол № 4/13.07.2018г. макар и законосъобразно приети и задължителни за всички етажни собственици, се отнасят за такси за „консумативни разходи“, а не за необходими и полезни разноски, за които е неприложима разпоредбата на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС. Така първоинстанционният съд като е приел за основателно и доказано и възражението на ответника- че е пребивавал в етажната собственост не повече от 30 в рамките на една календарна година, е отхвърлил предявените иски изцяло.

Поддържа се с жалбата, че първоинстанционния съд е следвало да съобрази, че с исковата молба по делото се претендира- „дължимата такса поддръжка, ремонт и обновление и осигуряване на нормалното ползване на имотите в размер на 7.20 евро“ и „такса за поддръжка на сградата“ и въпреки неprecизното формулиране на претенцията, съдът е следвало с оглед на служебното начало да съдейства на страните и да ги напъти ако е необходимо, вместо да събира доказателства за неотнoсими към предмета на делото факти.

В тази насока с въззивната жалба са изложени доводи, че събраните по делото доказателства, които първоинстанционният съд е кредитирал, не подкрепят извода на съда че по делото се претендират само „консумативни разходи“, а обратно сочат че по делото се претендират „такса поддръжка, ремонт и обновяване и осигуряване на нормалното ползване на сградата“. Така в приетия като доказателство Правилник за вътрешния ред на ЕС Л., одобрен с решение на ОС на ЕС от 17.07.2017г., в чл. 42 от Правилника изрично е прието, че ежегодните вноски/такса поддръжка на комплекса/ са 7.2 евро на кв.м., от които 5.00 евро се отделят за ремонтен фонд и 2.20евро за разноски на административния апарат и обслужващия персонал. Поддържа се с въззивната жалба от ЕС Л., чрез пълномощника адв. Пеева, че независимо че тази разпоредба не е включена с този текст в Решението по т. 4 на ОС, проведено на 17.07.2017г., тя има сила като същото решение, тъй като е приета по същия ред и със същото мнозинство на ОС на ЕС. В този смисъл развити са съображения от жалбоподателя чрез неговия пълномощник, че макар текста на т. 4 от Решението на ОС на ЕС Л. от 17.07.2017г. да не е прецизен, то чл. 42 от Правилника за вътрешния ред на ЕС Л., не оставя никакво съмнение за общата воля на ОС на ЕС при вземане на цитираното решение от 17.07.2017г. Твърди се че е взето решение за заплащане на определената ежегодна вноска/такса за поддръжка на комплекса/- 7.20 евро на кв.м., която включва „ремонтен фонд“ в размер на 5.00 евро и 2.20 евро разноски за административен апарат и обслужващ персонал. Поддържа се с въззивната жалба, че това са предвидените с разпоредбата на чл. 11 т. 5 от ЗУЕС парични вноски за разходи за управлението и поддръжката на общите части на сградата и по т. 7 от цитирания текст на закона- за фонд „Ремонт и обновление“, а не както първоинстанционният съд е приел че са касае за „консумативни разходи“. В приетия като писмено доказателство протокол за взетите решение е посочено, че трябва да се направи спешен ремонт на сградата, поради което ЕС се нуждае от средства. Такъв ремонт е бил извършен през периода от м.09.2019 до м. 05.2020г., като същият е на обща стойност 62 331.69лв. Тази сума е приета и от Ревизионната комисия

на ЕС и е приета от ОС на ЕС, като самият план за ремонт на сградата е приет с предходни решения на ОС на ЕС, приети през 2018 и 2019г.

Оспорва се с въззивната жалба извода на първоинстанционният съд, че ответникът не дължи заплащането на претендираните суми, на осн. чл. 51 ал. 2 от ЗУЕСС. Поддържа се с въззивната жалба, че в фактическият състав на цитираната норма съдържа кумулативно наличието на две предпоставки- собственикът да не пребивава в комплекса за повече от 30 календарни дни в рамките на една година, както и да е уведомил писмено за това Управителя или Председателя на ЕС. Възражава се, че в настоящия казус липсват доказателства ответникът да е бил уведомил съответните лица за това че не е пребивавал в комплекса за повече от 30 дни в рамките на съответната календарна година, като това обстоятелство следва изрично да е било заявено, за да бъде взето в предвид от ОС на ЕС при взимане на решението по чл. 11 ал.1 т. 5 от ЗУЕСС. Поддържа се с въззивната жалба, че в настоящия случай ответникът не е уведомил писмено управителя на ЕС за отсъствието си, като самият той твърди че не е извършвал такова уведомяване, поради което и по делото не са събирани такива доказателства. Поддържа се пред въззивния съд, че не следва да бъдат кредитирани показанията на разпитания свидетел, с които се установяват отрицателни факти за продължителен период от време, тъй като същите в този случай са недопустими, поради което следва да се приеме за недоказано по делото и липсата на фактическо пребиваване в сградата от ответника за не повече от 30 дни за съответната календарна година.

Не на последно място с въззивната жалба са развити съображения, че дори и да се приеме че възражението за освобождаване на ответника от заплащането на дължимите суми на осн. чл. 51 ал.2 от ЗУЕСС е основателно, то същият следва да заплати разходите за ремонт и обновяване, които съгласно приетите доказателства са за сума в размер на 5.00 евро на кв.м., тъй като за същите разходи той не може да бъде освободен на посоченото правно основание. По отношение на тези разходи законът не прави разграничение в зависимост от това дали имота е бил обитаван или не от собственика си за не повече от 30 дни в рамките на съответната календарна година и тези суми са винаги дължими при наличие на влязло в сила решение на ОС на ЕС за всеки собственик.

С въззивната жалба са направени доказателствени искания- на осн. чл. 260 т. 6 от ГПК да бъдат допуснати до разпит двама свидетели при режим на довеждане, за установяване на обстоятелството ответникът дали е пребивавал в имота си през процесния период за повече от 30 дни. Излагат се съображения че поисканите свидетели не са могли да бъдат разпитани пред първоинстанционния съд, тъй като са руски граждани и са се намирали на територията на Руската Федерация и през време на разглеждане на делото от първоинстанционния съд, не са могли да влязат на територията на РБ, порази забраната със Заповед на министъра на здравеопазването поради епидемията от Ковид- 19, която забрана е била валидна до 30.04.2021г. и която е отпаднала към момента на разглеждането на делото от въззивния съд.

С въззивната жалба се представя, с искане да бъде прието като писмено доказателство на осн. чл. 266 ал. 2 т. 2 от ГПК- Заключение на Ревизионната комисия на ЕС Л. за извършения ремонт на сградата.

При изложените съображения с въззивната жалба, иска се от съда да отмени обжалваното решение на РС Благоевград, като незаконосъобразно и вместо него да постанови друго решение, с което да уважи предявените осъдителни иски изцяло като приеме настоящата жалба за основателна, с всички законови последици от това.

В предвидения по чл. *, ал.1 ГПК двуседмичен срок, постъпил е отговор по подадената въззивна жалба от „М.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „В.М.“ *, представлявано от Управителят Д.А.М., чрез пълномощника адв. Е.П., с който се иска от въззивния съд да остави подадената въззивна жалба без уважение.

Оспорва се като неоснователно твърдението с жалбата, че съдът неправилно е установил исковата претенция, като се възразява че съдът е съобразил исковата молба като съвкупност от обстоятелствена част и петитум, с която е очертан предмета на защита по делото, като не се е произнесъл по нередовна искова молба. Възразява се че съдът не е имал задължението служебно да напътва страните, тъй като съгласно чл. 7 от ГПК, това той е длъжен да направи, само при насочване на страните за предприемане на определени процесуални действия по делото, а страните са тези които правят исканията си по делото и сочат доказателства за твърдените от тях правнорелевантни факти/чл. 8 ал. 2 от ГПК/.

Поддържа се с писмения отговор на въззивната жалба, че първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС, като с оглед на наведените с отговора на ИМ твърдения от ответника че не е пребивавал в сградата на ЕС за повече от 30 дни в рамките на съответната календарна година, първоинстанционното решение не е постановено в противоречие с приетата в тази насока съдебна практика. Сочи се че съгласно чл. 51 ал. 1 от ЗУЕС разходите за управление и поддържане на общите части на сградата, се определят поравно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите на сградата на ЕС, като легалната дефиниция за „Разходи за управление и поддържане“, се съдържа в § 1 т. 11 от ДР на ЗУЕС. Същевременно разходите за ремонт, обновяване, реконструкция и преустройство на общите части, за които има решение на ОС на ЕС, представляват необходимите и полезни разноски за общите части, които се понасят задължително и изключително от собствениците на апартаменти и други самостоятелни помещения в ЕС, без оглед на това дали тези собственици обитават сградата постоянно или временно, както и независимо от това дали се използват лично от тях или са отдадени под наем за ползване на трети лица, по арг. от разпоредбата на чл. 41 от ЗС, във връзка с чл. 48 ал. 3 от ЗУЕС.

Поддържа се с отговора на въззивната жалба от пълномощника на въззиваемото дружество, че в настоящия случай претенцията е за т.нар. „консумативни разходи“- такива за текуща поддръжка и управление на ЕС, а не се претендират необходимите и полезни разноски за поддръжката на общите части, поради което приложимо е към казуса изключението, въведено с разпоредбата на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС. Касае се за императивна разпоредба на закона, с която законодателят цели да обвърже длъжимостта за „консумативни разходи“ с фактическото ползване на обекта собственост на едно ЮЛ или ЮЛ от ЕС, тъй като последното включва и ползването на съответните общи части от сградата, която се обитават от собствениците на обекти в ЕС. Всяко решение на ЕС взето в противоречие с разпоредбата

на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС е нищожно и не подлежи на изпълнение.

С отговора на въззивната жалба се сочи, че процесуалният представител на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., не е направил искане за допускане на гласни доказателства с ИМ и с депозираната уточнена ИМ пред първоинстанционния съд. По късно в открито съдебно заседание е направено искане за допускане на свидетел при режим на довеждане, като в последващите проведени открити съдебни заседания по делото пред РС Благоевград, не са направени от ищцовата страна искания за разпит на свидетели при довеждане. След като не е направено такова искане и съдът не е отказал същото, то не се касае за процесуално нарушение, даващо основание за прилагането на разпоредбата на чл. 266 ал. 3 от ГПК. Сочи се че в последното по делото съдебно заседание, преди даване ход на устните състезания пред първоинстанционния съд, пълномощникът на ЕС Л. е заявил че няма други доказателствени искания и че не поддържа искането за разпит на свидетели при режим на довеждане, поради което не възразява да бъде даден ход на устните състезания по делото. В този смисъл възразява се пред въззивния съд да бъде уважено искането за допускане на разпит на свидетели при довеждане, тъй като не са налице основанията на чл. 260 т. 6 от ГПК.

Възразява се срещу доказателственото искане направено с въззивната жалба за приемането на като писмено доказателство и на Заключението на ревизионната комисия на ЕС, тъй като се касае за писмено доказателство изготвено преди приключването на производството пред първата съдебна инстанция, поради което на осн. чл. 266 ал.1 от ГПК налице е забраната на закона пред въззивния съд да се сочат и представят доказателства, които са могли да бъдат посочени и представени пред първоинстанционния съд. Оспорва се представеното писмено Заключението на ревизионната комисия на ЕС, което е представено в заверен препис, като се възразява че същото не е автентично и е антидатирано. Възразява се че същото е и неотнормено към предмета на делото, тъй като визира приаменето на ремонт, извършен извън периода на исковата претенция- за 2020г.

С писмения отговор се оспорва възражението наведено с въззивната жалба, за недоказаност на липсата на фактическо пребиваване в комплекса от страна на ответника, за период по-дълъг от 30 дни в рамките на съответната календарна година. В тази насока следва да се кредитират като достоверни и пълни свидетелските показания на свидетеля Ц.С.Н., тъй като същите кореспондират и със събраните пред първоинстанционния съд писмени доказателства.

С отговора на въззивната жалба изказва се становище от адв. П. като пълномощник на „М.“ ЕООД, че при определянето на дължимите вноски, следва да бъдат съобразени нормите на чл. 6 ал. 1 т. 9 и т. 10 и чл. 6 ал. 8 от ЗУЕСС, чл. 50 ал.1 и чл. 51 от ЗУЕС които норми са императивни и не съществува законова възможност, същите да бъдат дерогирани чрез приетите решения на ОС на ЕС. Поддържа се с писмения отговор на въззивната жалба, че съгласно цитираните норми на закона, вноските се заплащат съразмерно на притежаваните идеални части, като в закона е прието, че разходите се разпределят между собствениците на самостоятелни обекти в сградата на ЕС, съразмерно с притежаваните от тях идеални части

от общите части на сградата.

При изложените съображения с отговора на въззивната жалба се иска от въззивния съд да постанови съдебно решение с което да приеме същата за неоснователна и да потвърди обжалваното решение на РС Благоевград, като правилно, обосновано и съобразно със съдебната практика.

Иска се от въззивния съд да остави направените доказателствени искания с въззивната жалба без уважение поради подробно изложените в отговора на жалбата съображения.

Иска се в случай че бъде прието като писмено доказателство Заключението на ревизионната комисия на ЕС, да бъде задължена ЕС Л. да представи по делото оригинал на същото на осн. чл. 183 от ГПК и поради това че същото е оспорено с отговора на въззивната жалба.

Претендират се направените разноски пред настоящата съдебна инстанция.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес от обжалване. Същата отговаря на изискванията на закона и е редовна.

Отговора на въззивната жалба е депозиран в установения от закона процесуален срок, като отговаря на изискванията на закона за реквизити и съдържание.

Въззивният състав на ОС Благоевград е оставил без уважение доказателственото искане, направено с въззивната жалба- за допускане на събирането на гласни доказателства пред въззивната съдебна инстанция, чрез допускане разпит на свидетели при режим на довеждане, поради това че същото е преклудирано и не са налице основанията на чл. 266 ал. 3 от ГПК.

Искането за приемане като писмено доказателство на представеното с жалбата Заключение на ревизионната комисия за счетоводни отчет за извършените ремонти на фасадата и сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., за периода 13.07.2019г.до 30.06.2020г., също е оставено от въззивният съд без уважение, тъй като същото е преклудирано.

За да се произнесе в рамките на правомощията си на въззивна инстанция, настоящия състав на ОС Благоевград, съобрази следното:

Производството пред първоинстанционния съд/РС Благоевград/ е образувано въз основа на предявен осъдителен иск от Етажна собственост с идентификатор № 51500.506.538.1, намираща се в ж.к. „Л.“, в к.к. „С.б. - запад“, гр. Н., кв. „Ч.“ № *, община Н., област Б., представлявано от В.Т. - управител на ЕС, чрез пълномощника адвокат А.Р.А., срещу „М.“ ЕООД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „В.М.“ *, представлявано от управителя Д.А.М..

Предявени са иски с правно основание чл. 38 от ЗУЕС, с искане дружеството ответник „М.“ ЕООД да бъде осъдено да заплати на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., ДА ОСЪДИ „М.“ ЕООД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „В.М.“ *, представлявано от управителя Д.А.М., сумата от 1 275,00 /хиляда двеста седемдесет и пет/

евро, включваща:

-370,00 /триста и седемдесет/ евро, представляваща главница за 2017г. и законна лихва върху главницата за 2017г.- сумата 94,86/деветдесет и четири евро и осемдесет и шест евроцента/ евро, считано от 02.09.2017г. до момента на завеждане на исковата молба- 12.03.2020г.,;

-370,00 /триста и седемдесет/ евро, представляваща главница за 2018г. и законна лихва върху главницата за 2018г. - 60,00 /шестдесет/ евро, считано от 02.09.2018г. до момента на завеждане на исковата молба - 12.03.2020г.;

-370,00 /триста и седемдесет/ евро, представляваща главница за 2019г. и законна лихва върху главницата- 19,84 /деветнадесет евро и осемдесет и четири евроцента/ евро, считано от 01.09.2019г. до момента на завеждане на исковата молба - 12.03.2020г.

Претендират се и сторените пред първата съдебна инстанция разноски.

Исковата претенция е основана на наведени с ИМ фактически твърдения– че „М.” ЕООД, с ЕИК: *, е собственик на недвижим имот, описан в Нотариален акт № 57, том XX, рег. № 9993, дело № 3730 от 2007г. на нотариус С.А., рег. № 208 на НК, представляващ Апартамент № Б-1, с площ от 45,38 кв.м., като площта на апартамента ведно с общите части възлиза на 51,35 кв.м., находящ се на първи жилищен етаж, във вход Б, същият е с идентификатор № 51500.506.583.1.26, а административният адрес на имота съгласно описаното в нотариалния акт е: к.к. „С.б.” *, *, *, *. Излага се, че имотът се намира в жилищна сграда с идентификатор № 51500.506.538.1, както и че тази жилищна сграда е регистрирана в община Н. като етажна собственост в ж.к. „Л.” в к.к. „С.б.-запад”, гр. Н., кв. „Ч.” № *, община Н., област Б., представлявана от В.Т. - управител на ЕС.

Исковата претенция е основана на решения приети на 31.08.2016г. от Общо събрание на собствениците на Л., удостоверени в Протокол № 3 от 17.07.2017г. и Протокол № 4 от 13.07.2018г., с които е приет Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.” и е гласувана годишна такса за поддръжка, ремонт, обновяване и осигуряване нормалното ползване на имотите в размер на 7,20 евро за кв.м. от общата площ на имота.

Твърди се с исковата молба, че като собственик на посочения недвижим имот, за дружеството ответник „М.” ЕООД, ЕИК *, с адрес: гр. Благоевград, ул. „В.М.” *, въз основа на взетите решения на ОС на ЕС на Л., е възникнало задължението за заплащане на такса за поддръжка на сградата в размер на 370,00 евро годишно въз основа на приетите вътрешни актове на Етажната собственост, като ответникът не е заплатил дължимата такса за поддръжка, ремонт и обновяване и осигуряване нормалното ползване на имотите в сградата за 2017г., 2018г. и 2019г., изчислена на база 7,20 евро такса за квадратен метър площ на имота и законна лихва, считано от 02.09.2019г. до момента на завеждане на исковата молба.

С допълнителна молба по делото и след оставяне на исковата молба без движение, уточнява се от ищеца ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л.- чрез пълномощника му по делото, че съгласно чл. 42 от приетия Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.”, регламентирано е задължението и размера на годишната такса, като са определени и етапи на плащане, а

именно: 50% от сумата- на 01.05 за текущата година и 50% от сумата на 01.09 същата година. Наведени са съображения, че след настъпване на падежа на 01.09 за изплащане на задължението за дължимите такси за съответната година, ответникът изпада в забава, поради което за ищеца се поражда възможността да претендира и лихви за забава.

С отговор на исковата молба, депозирана в срока по чл. 131 от ГПК, от дружеството ответник „М.“ ЕООД, чрез пълномощника му- адв. Е.П., предявените искове по чл. 38 от ЗУЕС са оспорени по основание и размер, с възражения поддържани и с отговора на въззивната жалба, въз основа на която е образувано производството пред настоящата съдебна инстанция.

Навадени са пред първоинстанционния съд възражения за недопустимост на предявените искове, поради липса на надлежно управомощаване с решение на ОС на ЕС на Л.- управителят В.Т. да упълномощава адвокат за предявяване на искове по чл. 38 от ЗУЕС пред съда, като се оспорва представителната власт на адвокат А.А. за депозиране на настоящите искове. Във връзка с възражението за недопустимост на предявените искове, поддържа се от пълномощника на дружеството ответник пред РС Благоевград, че съгласно чл. 46 от приетия Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.“, изрично е предвидено в случай на неизпълнението на задължението за заплащане на дължимите такси за поддръжка на сградата за срок от една година, управителят на Етажната собственост да има правото да подаде молба по чл. 410, ал. 1, т. 1 от ГПК или чл. 417 и сл. от ГПК, поради което е недопустимо предявяването на осъдителен иск по общия пред предвиден в ГПК.

Изложени са с писмения отговор възражения относно реда и свикването на общите събрания на ЕС на Л., като се възражава че решенията на които е основана исковата претенция са нищожни, тъй като са взети в противоречие с императивните норми изрично приети в ЗУЕС, поради което не подлежат на изпълнение. Възражава се, че решенията взети от ОС на ЕС на Л. на 17.07.2017г. са за такси съгласно по чл. 6, ал. 1, т. 10 - за „Разходи за управлението и поддържането на общите части“, като същите не са определени и изчислени правилно, поради което предявените искове са неоснователни и недоказани по размер. Направено е с отговора на ИМ възражение по реда на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС, като се твърди, че дружеството не ползва реално имота през последните пет години и съгласно императивната норма на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС, не следва да заплаща разходите за управление и поддържане на общите части. Твърди се, че взетите решения са в нарушение на посочената императивна разпоредба, с оглед на което искът се явява неоснователен.

Оспорва се от ответната страна пред първоинстанционния съд предявената претенция за лихви, тъй като представителят на дружеството не е уведомен за нито едно от проведените Общи събрания, съгласно разпоредбата на чл. 13 от ЗУЕС. Излага се, че към така депозираната искова молба не са представени доказателства за датата на съобщаване на посочените решения на ответника, поради което следва да се приеме, че това е извършено с връчване на препис от исковата молба по настоящото дело, поради което претенцията за мораторни лихви за забава е неоснователна.

С отговора на исковата молба е направено възражение за изтекла погасителна давност на

претендираните вземания, представляващи периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в”, предл. последно от ЗЗД и са погасени по давност, като погасена по давност е и претенцията за мораторна и законна лихва.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства, като е допусната и приета съдебно икономическа експертиза. Разпитан е свидетел за установяване на обстоятелствата по предвидени в разпоредбата на чл. 51 ал.2 от ЗУЕС.

Пред въззивната инстанция не са събрани доказателства.

За пледоариите при насроченото от въззивния съд открито съдебно заседание, пълномощникът на ЕС въззивник- адв. Петрова- Пеева, поддържа изцяло въззивната жалба, на основанията подробно изложени в нея. Поддържа се че първоинстанционният съд неправилно е приел че взетото на ОС на ЕС решение, обективизирано в Протокол № 3 от 17.07.2017г. е за заплащане за такса за „консумативни разноски”, тъй като изрази използван в решението взето по т. 4 е за „обслужване и поддръжка”, като се касае за свършено различна категория разноски. Излагат се съображения, че какъв е характера на дължимите разноски е уточнено и с разпоредбата на чл. 42 от приетия нов Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.”, в която е конкретизирано каква част от 7.20 евро за какви разноски се отнася. Поддържа се от пълномощника на жалбоподателя, че при извършената конкретизация с цитираната разпоредба на новия Правилник на ЕС на Л., въпреки неprecизната формулировка на взетото решение на ОС на ЕС в т. 4 от Протокол № 3 от 17.07.2017г., следва да се приеме че е конкретизиран характера и размера на дължимата такса, за която е взето решение в т. 4 от цитирания протокол.

По съществото на делото, оспорва се от пълномощникът на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л.- императивния характер на нормата на чл. 51 ал.2 от ЗУЕС, като се възразява че същата е неприложима към дължимите от дружеството ответник такси за поддръжка на сградата, тъй като въз основа на нея собственика на самостоятелен обект, който не пребивава в сградата повече от 30 дни в рамките на една година, се освобождава само от заплащането на таксите по чл. 6, ал. 1, т. 10 - за „Разходи за управлението и поддържането на общите части”, но не и от заплащането на такси по чл. 6, ал. 1, т. 9 — за фонд „Ремонт и обновление”.

Акцентираща се върху очакването за произнасяне на ВКС на РБ по образуваното пред него търговско дело № 86/2021г. по който е формулиран и допуснат до разглеждане по същество, касационен въпрос относим към настоящия казус.

В пледоариите си пред въззивния съд, пълномощникът на въззиваемото дружество- адв. П., моли съда да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение на РС Благоевград като правилно и обосновано. Поддържат се възразенията направени с отговора на исковата молба и отговора на въззивната жалба, като се възразява срещу твърдението във въззивната жалба, че първоинстанционният съд се е произнесъл и по възразения, които се на били направени от ответната страна пред РС Благоевград.

Поддържа се, че въз основа на събраните писмени и гласни доказателства следва да се приеме, че собственикът „М.“ ЕООД, не е пребивавал в апартамента на който е собственик,

в сградата на ЕС на Л. изобщо, тъй като същата не е годна за обитаване, респ. повече от 30 дни в рамките на една календарна година, поради което следва да бъде освободен от заплащането на разноски за управление и поддръжка на сградата, на основание чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС.

От събраните по делото пред първоинстанционния съд доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се от писмените доказателства, приети от първоинстанционния съд, че въззиваемото дружество- „М.“ ЕООД, е собственик на недвижим имот, представляващ Апартамент № Б-1, с площ от 45,38 кв.м., като площта на апартамента ведно с общите части възлиза на 51,35 кв.м., находящ се на първи жилищен етаж във вход „Б“, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 51500.506.583.1.26, с административен адрес: к.к. „С.б.“, *, *, *, *, с предназначение: „жилище, апартамент“ на площ от 51,00 кв.м., ведно с числящите се към него 2,662 % идеални части от общите части на жилищна сграда с идентификатор № 51500.506.583.1, видно от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 57, том XX, рег. № 9993, дело № 3730 от 18.07.2007г. по описа на Йорданка Йовчева- помощник-нотариус по заместване при С.А.- Нотариус с район на действие: Районен съд - Н., вписан в Регистъра на НК под рег. № 208.

Установява се от приетия като писмено доказателство Договор за покупко-продажба на дружествен дял, че „М.69“ ООД, представлявано от Т.Н.Н., е продало на „М.“ ООД, представлявано от тогавашния му управител- И.Б.С., недвижим имот, представляващ Апартамент № Б-1, на площ от 45,38 кв.м., като площта на апартамента ведно с общите части възлиза на 51,35 кв.м., находящ се на първи жилищен етаж във вход „Б“, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 51500.506.583.1.26, с административен адрес: к.к. „С.б.“, *, *, *, *, с предназначение: „жилище, апартамент“ на площ от 51,00 кв.м., при съседни, самостоятелни обекти с идентификатори: на същия етаж — 51500.506.583.1.27, ведно с числящите се към него 2,662 % идеални части от общите части на жилищна сграда с идентификатор № 51500.506.583.1. От вписаните обстоятелства в ТРРЮЛНЦ, видно е че считано от 24.04.2017г. управител на дружеството-ответник е Д.А.М..

Установява се от писмените доказателства, приети пред първата съдебна инстанция, че Общото събрание на собствениците на ЕС в ж.к. „Л.“, находящ се на к.к. С.б. - Запад, община Н., област Б., проведено на 17.07.2017г., е приело решения, инкорпорирани в Протокол № 3 от 17.07.2017г., едно от които по т. 2 е приемането на Правилник за вътрешния ред на ЕС. В т. 4 от Протокола са обсъдени и утвърдени сумите за задължителните ежегодни вноски от собствениците за техните апартаменти за *обслужване и поддръжка на комплекса в работно състояние/поддръжка/*, като след сторените обсъждания е приета такса поддръжка в размер на 7,20 евро за 1 кв.м. В т. 2 от Протокол № 3, взето е решение за допълване на предишния правилник за вътрешния ред, чрез утвърждаване на по-строги правила за задължителните плащания на собствениците /такса поддръжка/- за начисляване на процент за забавянето на плащанията считано от 01.09. на

съответната текуща година. Това решение е доразвито с решение по т. 2 от Протокол № 4 от 13.07.2018г., взето от ОС на ЕС на Л., проведено на същата дата, с което е предвидено наказание/неустойка/ от 0.2 % за ден, за закъснение за плащане на разносните за ток и вода, като е определен и начина на разпределението на сумите за съответните години. Лихвата за забава от 0.2%, за неплащане в срок на разходите за ток и водата, да е в сила от 18.01.2018г.

Приобщен е към писмените доказателства от първоинстанционния съд, представения по делото- Списък на присъстващите и регистрираните собственици на Общото събрание в ЕС „Л.” от 17.07.2017г., с посочени идеални части в същия, както и съставен последващ Протокол за поставена покана, съгласно чл. 16 ал. 7 от ЗУЕС, във връзка с изготвения протокол от проведеното на 17.07.2017г. Общо събрание. Приет е по делото като писмено доказателство и Правилник за вътрешния ред на ЕС, която е обсъден и при изготвянето на Протокол № 4 от Общото събрание на ж.к. „Л.”, кв. „Ч.”, к.к. С.б., община Н., област Б., проведено на 13.07.2018г., към който са представени Покана за провеждането на Общо отчетно-изборно събрание от 30.06.2018г. и Списък на регистрацията на участниците в срещата, проведена от собствениците на жилищния комплекс „Л.” от 13.07.2018г.

Към доказателствения материал по делото е приобщен Правилник за вътрешния ред в Етажната собственост „Л.”, одобрен от ОС на собствениците на ж.к. „Л.” на 17.07.2017г., видно от който в чл. 42 ал. 1 е посочено, че ежегодните вноски /такса поддръжка на комплекса/ са 7,20 евро на кв.м., от които 5,00 евро се отделят за ремонтен фонд и 2,20 евро за разноски на административния апарат и обслужващия персонал, като изменението на сумата на такса поддръжка е възможно само по решение на Общото събрание- чл. 42 ал. 2 от Правилника.

Съгласно чл. 45 от посочения Правилник, в случай, че собственикът в посочения срок от 01.07 до 31.08.2017г. е нарушил Устава на ЕС и не е платил необходимите вноски, считано от 01.09.2017г. се начислява лихва в размер на 0,2 % за ден от незаплатената сума, като начисляването на лихвата се прекратява от момента на заплащане на дълга от собственика.

Съобразно чл. 46 от приетия Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.”, в случай, че собственик не изпълнява Устава и не заплаща такса поддръжка за срок от една година, то управителят на ЕС има право да подаде молба за изпълнителен лист по реда, предвиден в чл. 410 ал. 1 т. 1 от ГПК или по чл. 417 и сл. от ГПК.

Установява се от Протокол № 5 от 16.07.2018г. от проведеното заседание на членовете на Управителния съвет на ж.к. „Л.”, кв. „Ч.”, к.к. С.б., община Н., област Б., че след обсъждане на дневния ред в резултат на гласуването е взето решение за Председател на УС на ЕС на Л., да се избере В.Т..

По искане на ищеца, първоинстанционният съд е допуснал и приел съдебно-счетоводна експертиза, изпълнена от вещото лице С.Т.. От приетото заключение на назначената и извършена съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице установява, че размерът на дължимата от страна на ответника сума- главница за 2017г. и 2018г., за поддръжка на сградата, определена от Общото събрание, съобразно притежаваните от ищеца идеални

части в сградата, е в размер на 739,44 евро или 1 446,22 лева. От заключението на експерта по приетата ССЧЕ, сочи се че по искова молба ищецът претендира такса за поддръжка на сградата и за 2019г., която стойност възлиза на 369,72 евро или 723,11 лв. Общото задължение от 2017г. до 2019г., включително, възлиза на сумата от 1 109,16 евро или 2 169,33 лева.

Вещото лице сочи в писменото си заключение, че размерът на законната лихва, съобразно претенцията в исковата молба, за периода от 2017г. до 2019г., включително, е за 172,03 евро или 336,45 лева.

Във връзка с възражението за приложението на разпоредбата на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС от ответника по делото, наведено своевременно още с отговора на исковата молба, след разпределение на доказателствената тежест от съда, по искане на ответната страна допуснат е от първоинстанционния съд и разпитан свидетеля Ц.С.Н.. Същият твърди, че познава лицето И.С. от 20 години, като същият имал търговско дружество „М.“ ЕООД, като след 2017г. собственик на дружеството е Д.М.. Свидетелят сочи че познава и новия управител на дружеството. Н. сочи в показанията си, че „М.“ ЕООД е придобило собствеността върху недвижим имот в комплекс „Л.“, С.б., върху апартамент, намиращ се на първия етаж. Навежда, че е посещавал апартамента през лятото на 2016г., когато двамата с И.С. са ходили във връзка с проблем в жилището, изразяващ се в наводнение, причинено от запушване на сифон от горните етажи. Целта на посещението била да се констатира какви са вредите върху апартамента. Соци, че когато отишли констатирали, че няма ток, като свидетелят заявява, че проблемът с тока бил от доста отдавна, като нямало партида, а ползваният ток бил промишлен такъв, общ. Излага се в свидетелските показания на разпитания свидетел, че преместили мебелите в средата на стаите, тъй като стените били мухлясали. Посочва, че мебелите също били повредени от мухъла. Соци се в показанията пред първоинстанционния съд, че поради невъзможност да се ползва апартамент, свидетелят и С. спали на хотел в С.б.. Твърди, че апартаментът не бил в състояние за ползване след наводнението.

В показанията си свидетелят Н. сочи, че И. не е ходил, а доколкото Н. познава Д.М./новия собственик/- той също не е ходил, защото е знаел какво е състоянието на апартамента. Излага се, че апартамента все още не е запазен с ток, като няма индивидуална партида за собственика „М.“ ЕООД. Свидетелят сочи в показанията си, че апартаментът е без вода и ток.

В подкрепа на събраните гласни доказателства, първоинстанционният съд е приел като писмено доказателство Справка с изх. №909586611/11.01.2021г., на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, от която е видно че в клиентската база данни на дружеството няма открита партида на юридическото лице „М.“ ЕООД, с ЕИК: *.

Видно от Справка с изх. № Н2-УТ-097-002/13.01.2021г. на Община Н. е, че сграда с идентификатор № 51500.506.583.1, находяща се в имот с идентификатор № 51500.507.583 по кадастралната карта на гр. Н., представляващ УПИ IV-54 в кв. 7601 по плана на к.к. С.б. - запад е разрешена с Разрешение за строеж *59/04.08.2005г., приложено по делото, и представлява строеж от трета категория, съгласно чл. 137 ал. 1 от ЗУТ и Наредба * за

номенклатурата на видовете строежи.

Към доказателствения материал по делото от първоинстанционния съд е приобщена Справка с изх. № К-41-1/14.01.2021г. на „В и К” ЕАД- гр. Б., от която се установява, че след извършена справка в базата данни на ВиК ЕАД - гр. Б. се констатира, че на името на търговско дружество „М.“ ЕООД, както и на името на неговия управител-Д.А.М., няма разкрити партии. Посочено е в справката, че в к.к. С.б. има множество жилищни комплекси, присъединени към едно водопроводно отклонение, на които е открита една партия, водеща се на централен водомер или на фирмата строител, без разкрити вътрешни такива на отделните абонати.

Установява се по делото също така от Справка с изх. № Б-196-00-060/04.02.2021г. на РДНСК - Б. към ДНСК е, че има издадено Разрешение за ползване № ДК-06-143/18.07.2007г. за „Жилищна сграда за сезонно ползване”, находяща се в УПИ IV-54, кв. 7601 по плана на к.к. „С.б. — запад”, гр. Н..

Въззивният съд, след като съобрази оплакванията, изложени с жалбата и доводите на страните и след преценка на събраните пред първоинстанционния съд писмени доказателства- поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на вътрешното си убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК, излага следните правни съображения:

В съответствие с правомощията си на въззивна инстанция и съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, настоящият състав на ОС Благоевград намира, че обжалваното решение на РС Благоевград е валидно постановено, в рамките на правораздавателната компетентност на районния съд, при спазване на правилата за родова и местна подсъдност, като е произнесено от законен съдебен състав. Обжалваният съдебен акт е съобразен с изискванията на чл. 236 от ГПК, като е изготвен в изискуемата от закона писмена форма, подписан е от съдията, дал ход на устните състезания пред първата съдебна инстанция и е съобщен на страните по установения в ГПК процесуален ред.

Обжалваното решение на РС Благоевград е допустимо, като не е налице нередовност на исковата молба във връзка с активната и пасивната легитимация при упражняването на правото на иск.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевантните с въззивната жалба оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност и допустимост на обжалваното решение, както и за спазване на императивните норми на материалния закон/ т. 1 от ТР */09.12.2013г. по тълк. дело */2013г. на ОСГТК на ВКС/.

Съобразно специалната разпоредба на чл. 23 ал.4 от ЗУЕС /ДВ, бр. 57 от 2011г./, Председателят на управителния съвет(управителят), представлява пред съда собствениците в ЕС по исковете, предявени срещу тях във връзка с общите части, и по исковете, предявени срещу собственик, ползвател или обитател, който не изпълнява решение на общото събрание или задълженията си по този закон. По искове срещу трети лица, във връзка с общите части, председателят на управителния съвет(управителят) представлява

собствениците, ако бъде упълномощен от ОС на ЕС. По настоящото дело налице е надлежна активна процесуална легитимация, доколкото към момента на предявяването на иска пред РС Благоевград, за Управител на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л. е била избрана В.П.Т., с решение на ОС на ЕС на 31.08.2016г., като към момента на предявяването на настоящия иск пред съда, същата е имала надлежната представителна власт и е била активно легитимиран да предяви осъдителен иск срещу собственик, за който се твърди че не изпълнява решение на ОС на ЕС и не заплаща паричните си задължения за покрийе на разходите на ЕС за поддръжката и управлението на общите части на сградата, както и вноските, определени за Фонд ремонт и обновление, съразмерно с притежаваните идеални части.

Доколкото не се оспорва че ответното дружество „М.“ ЕООД е собственик на самостоятелен обект в сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., на адрес: Община Н., к.к. „С.б.“ ПК * кв. „Ч.“, ж.к. Л., бл. *, то същото е надлежно пасивно легитимирано да отговаря по предявен срещу него осъдителен иск.

Въз основа на фактическите твърдения на ищеца за правно релевантните факти в обстоятелствената част на исковата молба и изведения с нея петитум, следва да се приеме че предявения за разглеждане иск по настоящото дело е с правна квалификация чл. 38 ал. 1, във вр. с чл. 6 ал. 1, т. 8 и т. 10 ЗУЕС, във вр. с чл. 51 ал. 1 ЗУЕС.

С чл. 6 ал.1 т. 10 от ЗУЕС/в редакцията му след изм. и доп. с ДВ- бр.57 от 2011г./, изрично е предвидено с императивна норма на закона, задължението на всеки съсобственик на самостоятелни обекти в сградата на ЕС, да заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, като съобразно разпоредбата на чл. 51 ал.1 от ЗУЕС, разходите за поддържане и управление на общите части на етажната собственост се разпределят поравно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелните обекти в сградата.

Съгласно разпоредбата на чл. 41 от ЗС всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разносните, необходими за поддържането или за възстановяването им, и в полезните разноски, за извършване на които е взето решение от общото събрание. Нормата на чл. 6 ал.1 т. 9 ЗУЕС /в редакцията преди изм. и доп. с ДВ- бр.57 от 2011г./ гласи, че собствениците са длъжни да заплащат разходите за основния, текущия или неотложния ремонт, за реконструкцията, преустройството и обновяването на общите части на сградата съразмерно с притежаваните идеални части в тях, а тази на чл. 6 ал.1 т. 9 и т. 10 ЗУЕС /в редакцията след изм. и доп. с ДВ- бр.57 от 2011г./- че етажните собственици са длъжни да заплащат разходите за ремонт, реконструкция, преустройство, основен ремонт и основно обновяване на общите части на сградата, подмяна на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд "Ремонт и обновяване", съразмерно с притежаваните идеални части, както и да заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата.

Законът предвижда настъпването на определени санкционни последици при неизпълнение на задълженията на собственика да участва в разносните по използване и поддържане на общите части в добро състояние /включително такива за ремонт/. Съгласно чл. 38 ал. 2

ЗУЕС, когато собственик не изпълни решение на общото събрание в предвидения в решението или в разпоредбата на чл. 38 ал. 1 от ЗУЕС срок, председателят на управителния съвет /управителят/ може да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК. С Решение № 65 от 07.05.2014г. на ВКС по гр.д. № 333/2014г. на II г.о. на ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК, изрично е предвидено е че неподаването на заявление по чл. 410 от ГПК от Управителят на ЕС в срока и по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗУЕС, не представлява процесуална пречка за предявяване на осъдителен иск по общия исков ред, със същия предмет, какъвто е този на решението на ОС на ЕС, пряко срещу собственика неизпълнил задължението за заплащането на дължимите вноски, тъй като не е налице сила на пресъдено нещо, както и не е поискано издаване на заповед за изпълнение.

Въпреки въведеното с разпоредбите на чл. 6 ал.1 т. 9 и т. 10 законово задължение за собствениците на самостоятелни обекти в сградата на ЕС за заплащане на разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, разпределени поравно между всеки от тях и законовото задължение за заплащане на разходите за ремонти, реконструкция, преустройство и обновяване на общите части на сградата, подмяната на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд „Ремонт и обновление“, съразмерно на притежаваните от тях идеални части, предвидено е изрично са разпоредбите на чл. 11 ал. 1, т. 5 и 7 и чл. 50 и 51 ЗУЕС компетентността на ОС на ЕС- *да определя размера на паричните вноски във фонд "Ремонт и обновяване", както и разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост.* Вземане на решението от ОС на ЕС за определяне размер на таксата за поддръжка и управление, не е в противоречие с чл. 51 ЗУЕС доколкото в чл. 11 т. 5 от закона се предвижда изрично правомощие на ОС на ЕС да взима решение за определя размер на паричните вноски за разходите за управлението и поддържане на общите части на сградата, а в чл. 8 е предвидено, че контрол по изпълнението се възлага именно на ОС, вкл. управлението обхваща реда и контрола върху ползването и поддържането на общите части и спазването на вътрешния ред в сграда в режим на етажна собственост, както и контрола върху изпълнението на задълженията на собствениците, ползвателите и обитателите. Едно от изключителните правомощия на общото събрание на ЕС, предвидено в чл. 11 т. 5 ЗУЕС е да определя размер на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата. Той може да бъде определен и чрез Правилника за вътрешния ред, но приемането му също е правомощие на общото събрание. Това решение подлежи на съдебен контрол, в исковото производство, по който се проверява законосъобразността му. Съдебната практика без противоречие приема, *че се касае за изключителна компетентност на общото събрание, която не може да бъде иззета от други субекти.*

Независимо, че ЗУЕС определя критерии, по които следва да бъдат плащани разходите, свързани с общите части на ЕС/чл. 51 ал.1 за определяне размера за заплащане на разходите за управление и поддържане на общите части на ЕС и чл. 50 ал. 2 т.1 за размера на ежемесечните вноски от собствениците във фонд "Ремонт и обновяване"/, изрично правомощие на Общото събрание като неин колективен орган на управление е *да определи*

*точния им размер в зависимост от реално сторените разходи. Ето защо взетото решение на Общото събрание следва да съдържа **достатъчно данни относно размер, страни, основание и период за дължимите разходи, свързани с общите части на сградата.***

Следва също и самото решение на Общото събрание на ЕС да съдържа всички факти и обстоятелства, очертаващи вземането като страни, размер, вид, период. Това е така с оглед специфичната правна природа на решенията на Общото събрание на Етажната С., които според установената съдебна практика представляват *правни актове на общност от лица* /в този смисъл-Решение № 654/01.10.2009г. по гр. д. *506/2008 г. III гр.о.на ВКС/ и се отличават от многостранните правни сделки. Различието се основава главно на това, че ако многостранната сделка не може да се сключи от лице, което не е съгласно с общо формираната воля, то при решенията на ОС на ЕС, след влизането им в сила, *същите стават задължителни за всички етажни собственици, включително за тези, които са гласували против, за неучаствалите във вземането им лица, както и за лицата, които по-късно ще станат етажни собственици или обитатели.* Субективните предели на действие на решенията на ОС на ЕС са по-широки от тези на многостранните сделки. Този разширен обхват, който притежават решенията на общото събрание, налага точно очертаване на техните индивидуализиращи параметри – страни, вид, размер, период. Това е така, тъй като *с очертаване на посочените параметри се гарантира точното им изпълнение от страна на задължените лица.* Индивидуализацията на вземанията в тези решения предполага претендираното вземане да бъде еднозначно разграничено от всички етажни собственици, особено когато естеството на правоотношението предполага множество правоотношения. Освен това *с точната индивидуализация на вземанията в тях се гарантира интереса на кредитора,* който само при едно индивидуализирано в достатъчна степен вземане може да очаква бързо и неоспорвано от длъжника изпълнение. Не на последно място, *с точната индивидуализация на вземанията към всички етажни собственици се гарантира правото на длъжника да разбере какво точно е вземането,* което се търси от него, след което да може да прецени дали да го изпълни доброволно или да възрази срещу него. Следователно решенията на ОС на ЕС за заплащането на таксите за разноски от собствениците на самостоятелни обекти в етажната собственост, *следва да са ясно и точно дефинирани, като при индивидуализацията на точните им параметри относно вземанията, очертани като страни, размер, вид, период, да се гарантират както интересите на кредитора/ЕС/, така и правата на длъжника/собствениците или ползвателите на самостоятелни обекти в сградата на ЕС/, което да гарантира и точното изпълнение от страна на задължените лица.*

Безспорно е в настоящия казус че дружеството ответник- „М.“ ЕООД, като собственик на самостоятелен обект/апартамент № Б-1/, в сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., на адрес: Община Н., к.к.“С.б.“ ПК * кв. „Ч.“, ж.к. Л., бл. *, е обвързано от решенията приети от ОС на ЕС на Л., инкорпорирани в Протокол № 3 от 17.07.2017г. и Протокол № 4 от 13.07.2018г., въпреки че дружеството не е участвало в проведеното ОС на ЕС чрез свой представител или пълномощник.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е приел, че извън предвидения в чл. 40 ЗУЕС срок и ред не следвало да се разглеждат доводи за нищожност или незаконосъобразност на решенията на Общо събрание в сграда в режим на етажна собственост, т.е. не можело да се извършва инцидентен контрол за тяхната законност. Посочил е, че всички релевирани от ответника „М.“ ЕООД, чрез процесуалния му пълномощник- адв. П.- възражения с писмения отговор на исковата молба срещу Решение на ОС на ЕС от 17.07.2017г., не подлежат на разглеждане в настоящото производство. Счел е, че при това положение задължителната сила на взетите решения на Общото събрание от 17.07.2017г. следва да бъдат зачетени и да се приложат съответните правни последици, а именно, че след като тези решения не са били обжалвани в законоустановения срок или тяхното изпълнение не е било спряно от съда, те обвързвали всички етажни собственици, включително и дружеството ответник.

Настоящият състав на ОС Благоевград изцяло сподели изложените доводи от първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение- че е процесуално недопустимо извън предписания в чл. 40 ал. 2 ЗУЕС срок, да се оспорват решенията на ОС на ЕС, включително и поради нищожност на взетите решения. В това отношение законосъобразни са правните съждения на районния съд, че извън предвидения в чл. 40 ЗУЕС срок и ред не могат да се разглеждат доводи за нищожност или незаконосъобразност на решенията на Общо събрание в сграда в режим на етажна собственост, т. е. не може да се извършва инцидентен контрол за тяхната законност. Решенията на ОС на ЕС са правни актове на общности от лица, които не са персонифицирани, по отношение на които правилата за недействителност на договорите и едностранните сделки не намират приложение, а редът за извършването на този особен вид сделки е регламентиран в ЗС/чл. 37 – 49/ и ЗУЕС. За разлика от нищожността на сделките, на която може да се позове всяка страна и заинтересовано лице безсрочно, контролът за законосъобразност на решенията на етажната собственост е съдебен, ограничен е със срок за предявяване на иска, който като процесуален е преклузивен и тече от узнаването на решението, извършено по реда за уведомяването за събраниято - чл. 40 ал. 2 ЗУЕС /в този смисъл е Решение № 39 от 19.02.2013 г. на ВКС по гр. д. № 657/2012 г., I г. о., ГК/.

Неоснователни в рамките на настоящото производство са всички възражения на въззиваемото дружество/ответник пред първоинстанционния съд/ за нищожност на решението на ОС на ЕС от 17.07.2017г. и от 13.07.2018г.- за определяне на паричната вноска за разходите за управление и поддържане на общите части на база цена за квадратен метър, съобразно притежаваната площ. С препращане към постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 39 по гр.д. № 357/2012г. на I г.о. на ГК, е съобразена задължителната за въззивната инстанция съдебна практика относно възможността за позоваване на нищожност или незаконосъобразност на решенията на ОС на ЕС, които не са били обжалвани по реда на чл. 40 ЗУЕС, като е изведено, че законосъобразността, вкл. и от гледна точка на нищожност, не може да се преценява в рамките на производството, тъй като ответникът не твърди и не представя доказателства, че чрез упражнен конститутивен иск правното действие на това

решение е отпаднало. С цитираното Решение № 39 по гр. д. № 657/2012г. на I гр. о. на ГК е прието- че извън реда и определените срокове по чл. 40 ЗУЕС, е изключена възможността етажния собственик да се позовава на нищожност или незаконосъобразност на прието решение на ОС, включително и на такова за разходите за ремонт, обновяване и реконструкция на общите части /чл. 48 ЗУЕС/ и за разходите за поддържане и управление на общите части /чл. 51 ЗУЕС/.

В разглеждания случай дружеството ответник- „М.“ ЕООД, чрез пълномощника си по делото нито е твърдял, нито е установил в производството пред РС Благоевград, че е оспорил по исков ред процесните решения на ОС на ЕС, поради което те са влезли в сила и не може инцидентно, *ad hoc*, в мотивите на настоящото съдебно решение съдът да се произнася по тяхната материална незаконосъобразност и нищожност. Доколкото няма твърдения, нито данни, че дружеството ответник или друг собственик от сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л. е предявявал конститутивен иск, пред съответния съд по реда на чл. 40 ал. 1 ЗУЕС, както и че решенията на ОС на ЕС от 17.07.2017г. и 13.07.2018г. са били отменени, то тези решения обвързват въззиваемото дружество „М.“ ЕООД, независимо от това дали е било надлежно уведомено за провеждането и решенията на ОС, както и дали е участвало в провеждането на същото.

За да бъде уважен искът за сумата 1284.70евро, претендирана като сбор от дължими месечни вноски за натрупани такси за поддръжка и управление на общите части на ЕС, изчислени на база 7.2 евро на кв.м., следваше при условията на пълно и гладно доказване, да бъде установено от ЕС ищец, че Общото събрание на етажните собственици е взело валидно решение за определяне размера на тези вноски за всеки от собствениците, включително за дружеството ответник „М.“ ЕООД.

Чл. 41 от ЗС налага на всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, да участва в разноските, необходими за поддържането или за възстановяването им, и в полезните разноски, за извършване на които е взето решение от общото събрание. Съобразно чл. 48 ал. 8, във вр. с чл. 11 ал. 1 т. 5 от ЗУЕС за управление и поддържане на общите части- собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелни обекти правят ежемесечни парични вноски в размер, който общото събрание определя с правилника за вътрешния ред или с решение по начина, указан в чл. 51 ал. 1 от ЗУЕС – поравно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства. Съобразно разпоредбите на чл. 6 т. 10 във вр. с чл. 11 т. 5 ЗУЕС, във вр. § 1 т. 11 ДРЗУЕС, всеки от етажните собственици е длъжен да заплаща разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата, чийто размер е определен от Общото събрание по определения в чл. 51 ЗУЕС начин. Следователно *от компетентността на Общото събрание е да определи размера на вноските, дължими авансово за посочения в решението период*. Недоволните етажни собственици могат да атакуват решенията на ОСЕС по реда и в срока, посочен в чл. 40 ЗУЕС.

Съгласно чл. 16 ал.4 от ЗУЕС за провеждането на събранието се съставя протокол, като в закона е уредено какво трябва да бъде неговото съдържание. Протоколът, ако е съставен по

надлежащия ред, е доказателство за отразените в него обстоятелства, както и форма за валидност на приетите решения. /Решение № 8 от 24.02.2015г. на ВКС по гр.д.№ 4294/2014г., I г.о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК/. Освен това в чл. 16, ал. 9 от ЗУЕС е уредена възможност всеки член на ОС да може да оспори съдържанието на протокола, включително достоверността на отразените в него решения, пред Управителния съвет.

Както първоинстанционният съд, така и въззивният състав на ОС Благоевград, по отношение на исковата претенция, са обвързани от основанията заявени с исковата молба, въз основа на която е образувано делото. Видно е, че исковата претенция по чл. 38 от ЗУЕС, е основана на неизпълнение на задължения за заплащане на дължимите такси и разноски за поддръжка на сградата, за периода 2016,2017 и 2018г., въз основа на решенията на ОС на ЕС на Л., приети с Протокол № 3 от 17.07.2017г. и Протокол № 4 от 13.07.2018г., както и приетия Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.“.

Видно е, че съобразно приетото решение по т. 4 от ОС на ЕС на Л., проведено на 17.07.2017г., инкорпорирано в приетия като писмено доказателство Протокол № 3 от 17.07.2017г., на обсъждане е било подложено утвърждаването на сумите за задължителни ежегодни вноски от собствениците на апартаменти в сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л.- „за обслужване и поддръжка на комплекса в работно състояние/поддръжка/. Решението за заплащането на такса в размер на 7.20 евро на 1 кв.м. от всеки от собствениците на апартаменти в сградата е взето единодушно/чл. 17 ал. 3 от ЗУЕС/ и от момента на неговото приемане е станало задължително за собствениците на самостоятелни обекти в сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., независимо дали са участвали при приемането на решението, след като същото не е било оспорено в сроковете по чл. 16 ал. 9 от ЗУЕС и решението не е било оспорено по съдебен ред по реда предвиден в чл. 40 от ЗУЕС.

Правомощията на ОС на ЕС да взема решенията по чл. 11 ал.1 т. 5 и т. 7, които не могат да бъдат делегирани, както и задължителните сила на взетите решения по отношение на всички собственици на самостоятелни обекти в сградата на ЕС, поставя задължителни изисквания към решенията на общото събрание, които налагат точно очертаване на техните индивидуализиращи параметри – страни, вид, размер, период. Както бяха изложени вече съображения по- горе в настоящите мотиви на съда решенията на ОС на ЕС следва да са *ясно и точно дефинирани, като при индивидуализацията на точните им параметри относно вземанията, очертани като страни, размер, вид, период, да се гарантират както интересите на кредитора/ЕС/, така и правата на длъжника/собствениците или ползвателите на самостоятелни обекти в сградата на ЕС/, което да гарантира и точното изпълнение от страна на задължените лица*. Видно е от формулировката на взетото решение по т. 4 от ОС на ЕС на Л., прието на 17.07.2017г., че същото касае такси за обслужване и поддръжка на комплекса в работно състояние/поддръжка/, които според въззивният състав на ОС Благоевград и според начина по който взетото решение е формулирано в протокола за проведеното ОС на ЕС, съставляват такси по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 10 - за „Разходи за управлението и поддържането на общите части”. Съобразно

дадената дефиниция на "разходи за управление и поддържане", съгласно § 1, т. 11 от ДР на ЗУЕС, това са разходите за консумативни материали, за електрическа енергия, вода, отопление, почистване, абонаментно обслужване на асансьор и други разноски, необходими за управлението и поддържането на общите части на сградата, което "поддържане на общите части" е определено в § 1 т. 12 от ДР на ЗУЕС като дейност, насочена към запазване на общите части в добро състояние, т. е. свързана с обикновена поддръжка и отстраняване на текущи повреди. Този вид разноски е функционално обусловен от ползването и отговорността за плащането им следва да бъде пропорционална на него. Общо правило е, че който се ползва от вещта, трябва да заплаща и разноските във връзка с нея, т. е. текущите разходи, които се налагат с оглед нормалното функциониране и обикновеното употребление на сградата и общите части в нея. Основание за заплащане на посочените разходи е използването на общите части, а не притежанието на обектите, поради което се заплащат не само от етажните собственици, но и от обитателите на сградата. Съгласно чл. 51 ал. 1 ЗУЕС, разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост се разпределят по равно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите. Смисълът който произтича от посоченото правило е, че участието в консумативните разноски е обусловено от фактическото ползване на съответен обект в сградата за жилищни нужди, като в зависимост от времетраенето на пребиваването в сградата разходи въобще не се дължат или се дължат наполовина. Нормата, с която е определен механизма на разпределение на консумативните разходи е приета в обществен интерес, не допуска отклонение от предписаното в нея, т. е. по характер е императивна. /Определение *097/17.11.2011г. по гр. д. № 630/2011г. на ВКС, I г. о./

Въз основа на приложения и приет като писмено доказателство Протокол № 3 от 17.07.2017г. и решението прието в т. 4 от същия, въззивният състав на ОС Благоевград не намира за успешно доказано въз основа на представените доказателства, наличието на решение на ОС на ЕС, прието редовно на 17.07.2017г., за заплащането на такси по смисъла на чл. 6 ал. 1 т. 9- за фонд „Ремонт и обновление”, в каквато насока са доводите наведени с въззивната жалба от жалбоподателя ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., чрез неговия пълномощник. Липсва валидно прието, ясно и точно формулирано решение на ОС на ЕС на Л., за заплащането на такси и разноски за- „ремонт, обновление, реконструкция и преустройство на общите части или подмяна на общи инсталации и оборудване, по смисъла на чл. 48 ал.1 от ЗУЕС. Ето защо въззивният съд намира, че за ответника „М.“ ЕООД, липсва решение на ОС на ЕС на Л., с което по безспорен и несъмнен начин да се установява, че за въззиваемото дружество е възникнало валидно и станало изискуемо задължение за заплащане на посочената в исковата молба сума, като вноски във фонд "Ремонт и обновяване", за посочения в исковата молба период- от 2016г. до 2018г. включително.

Както вече бяха изложени съображения по- горе в настоящите мотиви на съда, субективните предели на действие на решенията на ОС на ЕС са по-широки от тези на многостранните сделки. Този разширен обхват, който притежават решенията на общото събрание, налага *точно очертаване на техните индивидуализиращи параметри – страни, вид, размер,*

период. Това е така, тъй като с очертаване на посочените параметри се гарантира точното им изпълнение от страна на задължените лица. Индивидуализацията на вземанията в тези решения предполага претендираното вземане да бъде еднозначно разграничено от всички етажни собственици, особено когато естеството на правоотношението предполага множество правоотношения. Освен това с точната индивидуализация на вземанията в тях се гарантира интереса на кредитора, който само при едно индивидуализирано в достатъчна степен вземане може да очаква бързо и неоспорвано от длъжника изпълнение. Не на последно място, с точната индивидуализация на вземанията към всички етажни собственици се гарантира правото на длъжника да разбере какво точно е вземането, което се търси от него, след което да може да прецени дали да го изпълни доброволно или да възрази срещу него. Въззивният съд намира за неоснователни доводите наведени с жалбата че въз основа на приетото като писмено доказателство Решение на ОС на ЕС от 17.07.2017г., може да се направи обосновано предположение за възникване на задължението за дружеството ответник „М.“ ЕООД, за заплащането на сумата от 1284.70лв., тъй като вземането е недоказано както по основание, така и по размер.

Прието е от закона и от съдебната практика правилото, че приетите решения на ОС на ЕС действат занапред, освен ако със самото решение е предвидено друго. Валидно взетото решение на ОС на ЕС, не може да създаде задължение за плащане на суми за период *от преди неговото приемане*, тъй като същото не би могло да има обратно действие. В този смисъл исковата претенция е изцяло недоказана за периода от преди 17.07.2017г., тъй като липсват данни за взето преди това валидно решение на ОС на ЕС на Л., въз основа на което за собствениците на самостоятелни обекти да е възникнало задължението за заплащане на такси както по по чл. 6, ал. 1, т. 10 - за „Разходи за управлението и поддържането на общите части“, така и по по чл. 6, ал. 1, т. 9 — за фонд „Ремонт и обновление“.

Изводите на въззивният съд не се променят поради наличието на приет нов Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.“, който е представен и приет като писмено доказателство по делото. Наистина в закона и в съдебната практика се приема, че решения за заплащането на таксите за управлението и поддръжката на общите части, както и за фонд „Ремонт и обновление“, могат да се приемат и чрез приемането от ОС на ЕС на Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост, в който да има клаузи в тази насока. Безспорно е, че в чл. 42 ал.1 от Правилника за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.“, изрично е предвидено че ежегодната такса за поддръжка на комплекса е от 7.20 евро на кв. м., от които 5.00евро с отделят за ремонтен фонд и 2.20евро за разноски за административния апарат и обслужващия персонал. Цитираната норма на приетия правилник от ОС на ЕС на Л., *противоречи на решението, прието от ОС на ЕС от 17.07.2017г., където таксата от 7.20 евро е предвидена само за заплащането на такси за „обслужване и поддръжка на комплекса в работно състояние/поддръжка/“.* При наличието на две противоречащи си по своето съдържание решения на ОС на ЕС, за собствениците остава неясно какво е тяхното задължение и как същото е изчислено по размер. Различен е предвидения в разпоредбите на чл. 48 ал. 3 от ЗУЕС и чл. 51 ал.1 от ЗУЕС ред за определяне на размера на дължимите

такси, съответно по по чл. 6, ал. 1, т. 9-за фонд „Ремонт и обновление” и по по чл. 6, ал. 1, т. 10- за „Разходи за управлението и поддържането на общите части”. Ето защо въззивният съд намира, че нормата на чл. 42 ал.1 от приетия Правилник за вътрешния ред в Етажна собственост „Л.”, не само не конкретизира и уточнява взетото решение на ОС на ЕС на Л., прието по т. 4 на 17.07.2017г., но се *намира в противоречие с него*, поради което предявения иск е недоказан по основание и размер.

Макар да не е спорно, че дружеството ответник „М.“ ЕООД е етажен собственик в сградата на ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л., притежаващ самостоятелен обект- апартамент в нея, не са представени доказателства, при доказателствена тежест, правилно разпределена с доклада на първоинстанционния съд на ищеца, съгласно чл. 154 ал.1 ГПК, за това какъв е размерът на притежаваните от дружеството ответник идеални части от общите части на сградата, нито какъв е размерът на съответните на тези общи части разходи за поддръжката им, определен съобразно нормите на чл. 41 ЗС и чл. 6 ЗУЕС. Недоказването на релевантните факти и на приложимия фактически състав следва да бъде отнесено във вреда на ищеца, който- съгласно принципа за разпределяне на доказателствената тежест, дължи установяване на фактите, които твърди, че са се осъществили и които обосновават претендираните от него права. Непровеждането на дължимото в процеса доказване на пораждащите спорното материално право факти, което следва да е главно и пълно, води до недоказаност и неоснователност на предявения от него осъдителен иск по чл. 38 ЗУЕС.

При извод за прието решение по т. 4 от ОС на ЕС на Л., само за дължими разноски за такси *за обслужване и поддръжка на комплекса в работно състояние/поддръжка/*, въззивният съд намира за необходимо да обсъди и нормата на чл. 51 ал. 2, пр. 2 от ЗУЕС, съгласно който не се заплащат разходите по § 1, т. 11 от ДР на ЗУЕС за управление и поддръжка на общите части на етажната собственост от собственик, ползвател или обитател, който пребивава в етажната собственост не повече от 30 дни в рамките на една календарна година. С Решение № 60181 от 20.10.2021г. на ВКС по гр.д. № 86/2021г. на IV г.о. на ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК, че нормата на чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС е императивна и не е допустимо по волята на общото събрание на етажната собственост или на управителя на последната да бъде дерогирана тази на законодателя. Тя е приложима по силата на закона и независимо от това дали има налице взето решение на ОС на ЕС за освобождаване на собствениците, наемателите и ползвателите на самостоятелни обекти от заплащането на такси и разходи за управление и поддръжка на общите части на сградата. В цитираното решение е прието също така, че в хипотезата на чл. 51 ал.2 от ЗУЕС, без правно значение е дали е бил уведомен управителят на ЕС, за това че собственика не обитава същата повече от 30 дни за съответната календарна година, тъй като това е условия поставено от закона за вземане на решение на ОС на ЕС, само по отношение на приложението на нормата на чл. 51 ал. 3 от ЗУЕС.

В случая ответникът е противопоставил на ищеца пред първата съдебна инстанция именно възражение по чл. 51 ал. 2 пр. 2 от ЗУЕС, като в негова тежест е възложено да докаже предпоставките за отпадане на задължението му да заплаща разходи за поддръжка и

управление. В тази връзка ответното търговско дружество е представило по делото писмени доказателства че апартамента собственост на „М.“ ЕООД не е захранен самостоятелно с ток и вода, като във „ВиК“ ЕАД Б. и „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, няма разкрити индивидуални партии за заплащане на такива разходи. Свидетелските показания на свидетеля Ц.С.Н., убедително подкрепят доводите на ответника, че апартамента собственост на „М.“ ЕООД е бил в процесния по делото период необитаем и собственика му не е пребивавал в него изобщо.

Нито в ЗУЕС, нито в ГПК е предвидена специална форма при доказване на обстоятелствата по чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС. Не са от естество да разколебаят показанията на свидетеля възраженията на въззивника, че обстоятелствата по чл. 51 ал. 2 от ЗУЕС не могат да се установят чрез свидетелски показания, а само с писмени доказателства. След като не е предвидена от закона специална форма или пък са изключени гласните доказателства при доказване на обстоятелствата по чл. 51 ал. 2 от ГПК, следователно същите са допустими, а по същество относими и необходими към установяване на правнорелевантния за делото факт, а именно че представител на дружеството ответник, не е пребивавал в процесния апартамент от сградата на ЕС, не само по-малко от 30 дни в рамките на всяка една календарна година за процесния период, но изобщо тъй като от съвкупността от събраните доказателства се установява, че през този период апартамента е бил негоден за обитаване според предназначението му. В обобщение въззивният съд намира, че ответникът по делото е доказал в процеса пълно и главно своето правоизключващо възражение по чл. 51 ал. 2, пр. второ от ЗУЕС, поради което за процесния период- от 2016 до 2018г. включително, не дължи суми за заплащане на разходи за управление и поддръжка на общите части по смисъла на § 1, т. 11 от ДР на ЗУЕС, а искът за тези суми предявен срещу дружеството е неоснователен и следва да се отхвърли.

Поради изложените съображения, обжалваното решение на РС Благоевград е валидно постановено, същото е правилно и обосновано и следва на основание чл. 271 ал.1 от ГПК да бъде потвърдено от въззивния съд.

С оглед на изхода от делото, след като съдът е оставил без уважение подадената въззивна жалба, въззивника ЕТАЖНА СОБСТВЕНОСТ Л. дължи заплащане разноски на въззиваемото дружество- „М.“ ЕООД, пред настоящата въззивна инстанция. Следва да бъде осъден въззивника, да заплати на въззиваемото дружество, сумата 600лв. съставляваща адвокатски хонорар за процесуално представителство и защита пред въззивната съдебна инстанция.

С оглед цената на иска и по правилото на чл. 280 ал. 2, т. 1 от ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 93526/19.04.2021г., постановено по гр.д. № 592/2020г. по

описа на РС Благоевград, като ПРАВИЛНО И ОБОСНОВАНО.

ОСЪЖДА Етажна собственост с идентификатор № 51500.506.538.1, намираща се в ж.к. „Л.”, в к.к. „С.б. - запад”, гр. Н., кв. „Ч.” № *, община Н., област Б., представлявано от В.Т. - управител на ЕС, да заплати на „М.” ЕООД, с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „В.М.” *, представлявано от управителя Д.А.М., сумата 600лв. съставляваща адвокатски хонорар за процесуално представителство и защита пред въззивната съдебна инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____